

Arrest

nr. 231 962 van 30 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 28 september 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 augustus 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 oktober 2012 dient de verzoeker bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in. Op 22 november 2013 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 29 november 2013 wordt ten aanzien van de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft in beroep beslist om de verzoeker de

vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren (RvV 14 februari 2014, nr. 118 886).

1.2. Op 1 april 2014 dient de verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 18 april 2014 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Op 24 april 2014 wordt ten aanzien van de verzoeker opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues) genomen.

1.3. Op 16 mei 2014, 1 juli 2014 en 10 oktober 2014 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 17 juli 2014, respectievelijk 9 september 2014 en respectievelijk 6 november 2014 wordt inzake deze verblijfsaanvragen telkens een beslissing tot niet inoverwegingneming (bijlage 2) genomen.

1.4. Op 3 december 2014 dient de verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 26 maart 2015 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Tevens wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen. Op 22 augustus 2018, bij arrest nr. 208 024, stelt de Raad met betrekking tot het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing de afstand van het geding vast. Op dezelfde datum, bij arrest nr. 208 023, verwerpt de Raad het beroep dat tegen het bevel om het grondgebied te verlaten werd ingesteld.

1.5. Op 8 juni 2015 dient de verzoeker een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 12 oktober 2015 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Tevens wordt ten aanzien van de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Op 22 augustus 2018, bij arresten met nrs. 208 021 en 208 022, verwerpt de Raad de tegen deze beslissingen ingestelde beroepen.

1.6. Op 31 mei 2017 dient de verzoeker voor de derde maal een verzoek om internationale bescherming in. Op 29 september 2017 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Op 7 februari 2018, bij arrest nr. 199 318, verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.7. Op 16 juni 2018 dient verzoeker een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 27 september 2018 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Tevens wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Op 9 april 2019, bij arresten met nrs. 219 619 en 219 620, verwerpt de Raad de tegen deze beslissingen ingestelde beroepen.

1.8. Op 12 november 2018 dient de verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 23 januari 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*". Op 3 mei 2019, bij arrest nr. 220 705, verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.9. Op 30 januari 2019 dient de verzoeker een zevende aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 12 juli 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Bij 's Raads arrest nr. 227 412 van 14 oktober 2019 verwerpt de Raad het tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing ingestelde beroep.

1.10. Op 30 augustus 2019 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinq}ues).

Dit bevel is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht met een aangetekende verzending van 2 september 2019, en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : F. F. L.
voornaam : H.
geboortedatum : (...) 1988
geboorteplaats : A.
nationaliteit : Egypte

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 23/01/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 03/05/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 17/10/2012, 01/04/2014 en 31/05/2017 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CG VS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

Bovendien stelt artikel 7 van het Handvest inzake de grondrechten van de EU dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, terwijl artikel 47 van het Handvest het recht garandeert op een doeltreffende voorziening in rechte en een onpartijdige rechtsinstantie. Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte.

De verzoekende partij benadrukt bovendien dat het zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM.

2. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM. Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Door het zeer langdurig verblijf van verzoeker in België, heeft hij een belangrijk privéleven tot stand gebracht. Verzoeker verwijst hiervoor naar de duurtijd van zijn verblijf, zijn kennis van het Nederlands, zijn vrienden en kennissen in België en zijn tewerkstelling.

Verzoeker benadrukt dat hij reeds verschillende jaren in België verblijft. Verzoeker heeft de Egyptische nationaliteit. Hij is een koptisch orthodox christen afkomstig uit Al-Ghuzayrat (provincie Suhaj). Verzoeker diende zijn land te ontvluchten. Hij verliet Egypte op 21 augustus 2009 via de luchthaven van Cairo. Hij reisde per vliegtuig naar België toe. Verzoeker verblijft hier sindsdien. Derhalve verblijft verzoeker meer dan tien jaar in België.

Verzoeker diende op 17 oktober 2012 een eerste maal asiel in. De reisweg van verzoeker en de datum van binnenkomst in België werden bevestigd (zie het administratief dossier).

Verzoeker verblijft meer dan 10 jaar in België. Hierdoor is verzoeker zeer goed geïntegreerd in de maatschappij en heeft hij zich aangepast aan de Belgische samenlevingsnormen en gewoonten. Verzoeker heeft zijn hele leven in België uitgebouwd. Dit blijkt onder meer uit het gegeven dat hij reeds veelvuldig Nederlandse lessen volgde. Hij is de Nederlandse taal zeer goed machtig. Dit laatste wordt bevorderd doordat verzoeker zich niet terugtrekt op een eiland maar, integendeel, volop participeert aan het sociale en economische leven. Verzoeker behaalde dan ook zijn attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie en een attest van inburgering (zie de stukken in het administratief dossier).

Sindsdien heeft hij België niet meer verlaten en trachtte hij hier een legaal verblijf te bekomen. In die tijd heeft hij een heel netwerk van vrienden en kennissen kunnen opbouwen met wie hij hechte banden heeft. Verzoeker heeft in België langdurig gewerkt en bijgedragen aan de samenleving. Verzoeker verwijst hiervoor naar de gekende elementen in het administratief dossier en de elementen die hij heeft aangehaald bij zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De duurtijd, aard en intensiteit van het verblijf van verzoeker in België impliceert een sterke en intense binding met België.

3. *Verzoeker kan zich derhalve beroepen op een gezins-, familie- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Het bestaan van een beschermenswaardig privé-, gezins- en familieleven moet in casu zodoende worden aangenomen. Verzoeker wijst daarbij tevens op het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.*

In de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij alvorens de verwijderingsmaatregel werd genomen. Er blijkt geen belangenafweging te zijn uitgevoerd.

Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

4. *Bovenvermelde vermelde verplichting tot het maken van een belangenafweging door de gemachtigde alvorens de bestreden beslissing (een verwijderingsmaatregel) te nemen, dient samen te worden gelezen met de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.*

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

In de bestreden beslissing wordt er door de bevoegde overheid een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet.

Bij het opleggen van deze beslissing door de bevoegde overheid geldt er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- *De bevoegde overheid een grote beleidsvrijheid heeft om te bepalen of betrokkene een bevel moet worden gegeven om het grondgebied te verlaten, gelet op de hogere rechtsnormen;*
- *En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten met de termijn van nul dagen.*

(zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

In de bestreden beslissing is geen enkele overweging noch een motief te vinden dat handelt over het privéleven van verzoeker.

De situatie van verzoeker is de verwerende partij nochtans voldoende bekend, gelet op de informatie in het administratief dossier.

Derhalve dient de verwerende partij met deze elementen rekening te houden bij het opleggen van de verwijderingsmaatregel (artikel 5 Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

Dit lijkt niet het geval te zijn. Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat de (meerdere) verzoeken tot internationale bescherming van verzoeker werd afgewezen.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met zijn langdurig verblijf (en zijn integratie) in België werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij kan niet nagaan welke individuele belangen werden afgewogen en welke gewicht aan deze belangen werd toegekend. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

3.1. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 blijkt dat deze bepaling enkel stelt: "Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur." Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing is gemotiveerd in rechte en in feite. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de beslissing ook een motivering in feite, met name dat verzoeker "niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum". Tevens wordt toegelicht dat de commissaris-generaal op 23 januari 2019 een beslissing nam van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming en dat de Raad het beroept tegen deze beslissing heeft verworpen op 3 mei 2019. Eveneens wordt erop gewezen dat aan de verzoeker een gereduceerde termijn voor vrijwillig vertrek van zes dagen wordt gegeven omdat hij reeds drie eerdere verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend (op 17/10/2012, 01/04/2014 en 31/05/2017) en er in de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van de commissaris-generaal, die werd genomen in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6°, van de vreemdelingenwet, blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn.

De verzoeker meent dat de motieven van de bestreden beslissing een belangenafweging moeten bevatten, zoals bedoeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De verzoeker acht daarnaast ook de formele motiveringsplicht geschonden omdat er in de bestreden akte geen enkele overweging is terug te vinden omtrent zijn privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, terwijl zijn situatie blijkens het administratief dossier voldoende bekend was gelet op de elementen die hij heeft aangehaald bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en gelet op de "gekende elementen in het administratief dossier". De verzoeker stelt dat de gegeven motivering hem niet in staat stelt de begrippen op welke manier met zijn langdurig verblijf (en zijn integratie) in België rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel en dat hij niet kan

nagaan welke individuele belangen werden afgewogen, noch welk gewicht aan deze belangen werd toegekend.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. De Raad wijst er ook op dat uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geenszins blijkt dat de verweerder bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening moet houden met het eventuele privéleven dat de betrokken vreemdeling in België zou hebben ontwikkeld.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet houdt op zich nog geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in. Bovendien strekt ook de uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, er enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze verplichting reikt echter niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet een bevel af te leveren. Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde, voorafgaand aan het treffen van de verwijderingsbeslissing, heeft rekening gehouden met de relevante gegevens (indien van toepassing) betreffende een eventueel gezins- en familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in de akte zelf dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde *“bij het nemen”* van een beslissing tot verwijdering *“rekening [houdt]”* met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, hetgeen eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Indien de verwijderingsmaatregel gevolgen kan hebben voor de door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geviseerde rechten, dan dient de verweerder wel de concrete gezins- en gezondheidssituatie van de betrokken vreemdeling in rekening te brengen alvorens over te gaan tot het nemen van zijn beslissing. Hiertoe kan dan ook volstaan zijn indien uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoeker op geen enkele wijze verduidelijkt dat er relevante elementen zouden zijn in verband met het hoger belang van het kind of zijn gezondheidstoestand. Waar de verzoeker betoogt dat hij een gezins- en familieleven heeft opgebouwd in België, dient echter te worden opgemerkt dat de verzoeker in zijn middel geen enkel gezins- of familielid vermeldt dat zich in België zou bevinden. De verzoeker verwijst wel naar een tienjarig verblijf in België, een uitgebreide vrienden- en kennissenkring, zijn kennis van de Nederlandse taal, de participatie aan het sociale en

economische leven en zijn inburgering, doch deze elementen zijn geheel vreemd aan een in België opgebouwd gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De door de verzoeker geschetste elementen kunnen eventueel wel wijzen op een privéleven, doch de Raad herhaalt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet voorziet dat er ook met een dergelijk privéleven rekening wordt gehouden. De verzoeker heeft dan ook geen relevante elementen bijgebracht die de verweerder krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in rekening zou moeten nemen.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is bijgevolg niet aangetoond.

In zoverre de verzoeker voorhoudt dat er geen afweging werd gemaakt van zijn privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker kennis had van de motieven van de beslissing van 12 juli 2019, waarbij zijn zevende aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing bevat een uitgebreide motivering als waarom het door de verzoeker voorgehouden privéleven een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat. De Raad wijst er dan ook op dat de verweerder nauwelijks anderhalve maand voor het treffen van het bestreden bevel de door de verzoeker aangehaalde elementen van zijn privéleven heeft afgewogen tegen een eventuele terugkeer naar het land van herkomst in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het beroep dat de verzoeker tegen de voormelde beslissing had ingediend, werd overigens reeds verworpen bij 's Raads arrest nr. 227.412 van 14 oktober 2019. De verzoeker brengt thans geen elementen aan die nieuw zijn ten opzichte van zijn zevende verblijfsaanvraag van 30 januari 2019. Gelet op het feit dat de elementen betreffende het privéleven van de verzoeker reeds beoordeeld werden ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst en de verzoeker reeds voorafgaand aan de thans bestreden beslissing kennis heeft gekregen van deze beoordeling, en aangezien de verzoeker geen nieuwe elementen aanhaalt die tot een andere beoordeling zouden nopen, kan niet ingezien worden waarom omtrent de elementen van verzoekers privéleven nogmaals zou moeten worden gemotiveerd in de thans voorliggende beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd, in rechte zowel als in feite.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.3. De verzoeker voert voor het overige nog de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest.

In zoverre de verzoeker de schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht, dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De verzoeker betoogt dat hij zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Hij wijst erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of een privéleven een feitenkwestie is en dat steeds *in concreto* de aard en de intensiteit van de sociale relaties moet nagegaan worden. Hij argumenteert dat hij door het zeer langdurig verblijf in België, een belangrijk privéleven heeft tot stand gebracht wat blijkt uit de duurtijd van zijn verblijf, zijn kennis van het Nederlands, zijn vrienden en kennissen in België en zijn tewerkstelling. De verzoeker stipt aan dat hij reeds in België verblijft sinds 2009, dat hij Egypte verliet op 21 augustus 2009 en per vliegtuig naar België reisde, dat hij sindsdien België niet meer verlaten heeft en hier een legaal verblijf trachtte te bekomen, dat hij in die tijd een heel netwerk van vrienden en kennissen heeft kunnen opbouwen met

wie hij hechte banden heeft, dat hij in België langdurig heeft gewerkt en heeft bijgedragen aan de samenleving, zoals blijkt uit het administratief dossier en de elementen die hij bijbracht bij zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoeker meent dat de duurtijd, aard en intensiteit van het verblijf in België een sterke en intense binding met België impliceert, zodat hij zich kan beroepen op een beschermenswaardig gezins-, familie- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt dan ook onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Betreffende het gezins- en familieleven, dient opnieuw te worden opgemerkt dat de verzoeker niet verduidelijkt op welke wijze hij in België gezins- of familiale relaties zou hebben ontwikkeld. Een schending van het recht op de bescherming van het gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook op geen enkele wijze concreet aannemelijk gemaakt.

Betreffende het privéleven herhaalt de Raad dat de door de verzoeker aangehaalde elementen door de verweerder reeds in de onontvankelijkheidsbeslissing van 12 juli 2019 werden afgewogen ten aanzien van een terugkeer naar het land van herkomst in het licht van artikel 8 van het EVRM. Deze beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag van 30 januari 2019 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat hieromtrent de volgende motieven:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 19.02.2014 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 22.04.2014 met een beslissing 'niet-ontvankelijk' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef sindsdien illegaal in België tot hij op 31.05.2017 een derde asielaanvraag indiende. Zijn derde asielaanvraag werd afgesloten op 09.02.2018 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos weerom geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied en verbleef illegaal in België tot hij op datum van 12.11.2018 een vierde asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 07.05.2019 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures – namelijk één jaar en twee maanden voor de eerste, 21 dagen voor de tweede, iets meer dan acht maanden voor de derde en zes maanden voor de vierde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij vreest voor arrestatie en valse beschuldigingen indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor arrestatie en valse beschuldigingen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedures naar bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties.

De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Ook de verwijzing naar de toestand in Egypte (waar de situatie voor de koptische christenen zeer zorgwekkend zou zijn, waar er een golf van geweld zou plaatsvinden tegen kerken, christenen en hun bezittingen, dat er aanslagen zouden plaatsvinden tegen de koptische gemeenschap en dat de koptische bevolking bovendien een geprivilegieerd doelwit geworden zou zijn van IS) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Uit de beslissing d.d. 23.01.2019 blijkt bovendien dat "De commissaris-Generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging." De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan deze van het CGVS.

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hij zijn leven dat hij reeds langdurig in België opgebouwd heeft, zal moeten achterlaten, zowel op economisch als sociaal vlak. Betrokkene beroept zich in dit kader op artikel 8 EVRM. Betrokkene wijst erop dat de aard en de intensiteit van zijn sociale relaties moeten worden nagegaan. Betrokkene wijst erop dat hij een belangrijk sociaal welzijn, een sociaal en familiaal leven tot stand heeft gebracht in het kader van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat hij nog familieleden heeft in België. Uit het administratief dossier blijkt echter wel dat hij nog verschillende familieleden heeft in Egypte, met name zijn ouders, vier broers/zussen, minstens één schoonbroer en één tante. In de aanvraag 9bis haalt zijn raadsman aan dat betrokkene bij een terugkeer naar Egypte zijn bloedeigen vader zou moeten achterlaten. Echter, uit het administratief dossier en met name uit zijn laatste asielprocedure blijkt duidelijk dat zijn vader nog steeds in Egypte verblijft, evenals de rest van de familie van betrokkene. Met betrekking tot zijn sociale leven legt betrokkene slechts negen getuigenverklaringen voor. Uit de inhoud van deze getuigenverklaringen kan niet afgeleid worden dat het gaat om diepgaande interpersoonlijke relaties waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar

nadeel zou opleveren. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielpprocedure niet was afgesloten. Vermits zijn laatste asielpprocedure werd afgesloten op 07.05.2019 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

Hieruit blijkt dat de verweerder wel degelijk oog heeft gehad voor het privéleven van de verzoeker, waarbij hij de belangen van de staat bij het doen naleven van de wettelijke verblijfsregels (de aanvraag om machtiging tot verblijf moet in principe ingediend worden vanuit het land van herkomst) heeft afgewogen tegen de privébelangen die de verzoeker heeft doen gelden. De verweerder heeft geoordeeld dat het door de verzoeker geschetste privéleven geen beletsel vormt voor een tijdelijke terugkeer. Het beroep tegen de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 227 412 van 14 oktober 2019. De verzoeker brengt geen elementen aan die nieuw zijn ten opzichte van zijn verblijfaanvraag van 30 januari 2019 en hij gaat in het geheel niet in op de vaststellingen dat hij nog familieleden heeft in zijn land van herkomst, dat het slechts om een tijdelijke verwijdering gaat en dat uit de door de verzoeker voorgelegde elementen niet blijkt dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. De verzoeker toont dan ook niet aan dat de verweerder te dezen op onzorgvuldige wijze zou zijn opgetreden.

De Raad wijst er nog op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven, dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf, aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*).

De Raad stelt vast dat de verzoeker, ondanks zijn vele aanvragen, nooit een definitieve verblijfsvergunning in België heeft verkregen. De banden die verzoeker in België heeft opgebouwd, hebben zich dus ontwikkeld in een tijd waarin hij zich ervan bewust diende te zijn dat zijn verblijfsstatus ertoe leidde dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. De verzoeker diende zich er dan ook terdege van bewust te zijn dat hij nooit over een verblijfsrecht heeft beschikt dat hem feitelijk in staat kon stellen om in België een privéleven te ontwikkelen. In casu wordt

niet aangetoond dat de contacten die de verzoeker in België heeft opgebouwd, een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat met België enkel door een langdurig verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende is om een schending van het recht op bescherming van het privéleven aan te nemen.

De Raad herinnert er verder aan dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van de zorgvuldigheidsplicht wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Aangezien de bescherming die wordt geboden door artikel 7 van het Handvest vergelijkbaar is met deze van artikel 8 van het EVRM, kan ook niet worden besloten dat deze bepaling is geschonden.

3.4. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE